

næppe komme paa en saa forrykt Ide eller vilde i hvert Fald inden ret længe have løbet sig Besindighed til og sparet sit Hjerte.“

Paa Per, som havde følt sig personlig berørt af Fortællingen, virkede disse Ord som en tilkastet Handske.

„Jeg finder, at Historien lyder meget troværdig,“ sagde han.

Paa Grund af hans forudgaaende, langvarige Tavshed og den udæskende Tone, hvori han talte, vakte Bemærkningen nogen Studsen.

„Naa, saa De — Hr. Sidenius! — hører i dette Tilfælde ogsaa til de troende,“ bemærkede Eybert.

„Jeg tror,“ svarede Per, „at hvad en Mand med en Smule Agtelse for sig selv har foresat sig, det gennemfører han — koste hvad det vil!“

Ved de sidste Ord søgte hans Blik Jakobe, der imidlertid hele Tiden havde ladet, som om han ikke var tilstede, og ogsaa nu saae til den anden Side.

„Det lyder jo meget smukt og navnlig saare mandigt,“ svarede Eybert og saae smilende hen til Damerne. „Men den ubarmhjertige Natur har jo dog uimodsigelig sat Skranker, som selv den mandhaftigste Vilje bliver nødt til at respektere. Og Vorherre har nu engang udstyret den lige saa yndefulde som velsmagende Hjortelægt med fire lange Gallopadeben, mens vi Mennesker har maattet nøjes med et Par Stolper, der absolut egner sig bedst til en sindigere Gangart.“

„Talen er jo i dette Tilfælde ikke alene om Hurtighed men ogsaa om Udholdenhed. Og det er den sidste, der gør Underværkerne her i Verden. Som Ordsproget siger, Hr. Fabrikant — den, som ler sidst, ler bedst!“